

[Mimi Jakobsen]

Ud over de afbureaukratiseringsmuligheder, der ligger her, er der selvfølgelig det rent menneskelige. Hvorfor belaster vi folks ressourcer, som i forvejen kan være sparsomme i perioder? Hvorfor belaster vi dem med at skulle gå fra Herodes til Pilatus for at argumentere for, at de stadig væk har det forfærdeligt? Jamen lad dem dog så få et brugerkort, der angiver den og den diagnose, og at sygdommen ikke kan helbredes, således at de kan køre igennem systemet med rimelige mellemrum og få udskiftet deres hjælpemidler.

Men den dér mistillid, vi viser folk ved at sådan underforstå, at de er nok ude på at snyde sig til en ny kørestol, når sandheden selvfølgelig er, at de ville være lykkelige, hvis de kunne kyle den stol ud af vinduet! Og så er det oven i købet et lille område, der ikke koster alverden – jeg ved godt, at der er mange penge i det – men i den store sammenhæng er det ikke de voldsomme beløb. Det er små menneskegrupper, vi har med at gøre, men hvor gør vi dog livet surt for de mennesker og for vores eget system med sådan noget.

Redegørelsen taler en hel del om lederne i de offentlige virksomheder, og det er der jo god grund til, for mange initiativer skal komme fra dem, og de skal være sporet ind på alle disse ting for at kunne formidle dem videre. Men jeg vil godt advare imod, at man kun fokuserer på lederne. I hvert fald vil jeg opfordre lederne til at forstå, at vel skal man ikke holde møder og forhandlinger i én uendelighed om, hvordan dette skal foregå. Men hvor har jeg mange gange, da jeg var socialminister, mødt hjemmehjælperne, plejehjemsassistenter og andre, når jeg var ude at tale om modernisering og ældrepolitik, som sagde: Ved du hvad, Mimi, hvis vi bare kunne få lov til at forklare, hvordan vi kunne gøre hjemmehjælpen bedre, eller hvordan rationaliseringen på plejehjemmet kunne finde sted, for vi ved det godt, men der er bare aldrig nogen, der spørger os.

Jeg ved godt, at tingene skal gøres rationelt, men de skal også gøres, så man har tid til at lægge øre til dem, der faktisk går og slæber – inden for en fornuftig tidsramme og inden for visse begrænsninger, o.k., men tag dog og læg øre til dem, der kan give de bedste råd af alle, derved får man en helt anden forståelse for problemerne. Det er banalt, men jeg siger det i dag, fordi det stadig væk ikke bliver gjort godt nok rundt omkring.

Incitamentet må nemlig længere ned end til lederne, der måske er de mest resultatorienterede og har nemmest ved at være det, fordi de også har deres prestige. Vi må have det helt dækket, hvor den enkelte sagsbehandler i socialforvaltningen i X kommune føler, at der er ting, der er vigtigere end bare at få sagerne fra indbakken til ud-bakken.

Hvis jeg nu var den pågældende sagsbehandler og vidste, at jeg havde x kr. hvert år, og at de skulle slå til til den 31. december, måtte jeg, Olsen, der sidder her ved mit skrivebord og skal modtage den og den klient, være opmærksom på, at jeg må finde de små løsninger, de hurtige genveje, jeg må prøve at finde noget, der virker lidt i denne situation. Billigt og nemt, men også noget, der imødekommer netop det menneske, der sidder foran mig. Incitamentet må længere ned. Det har noget at gøre med fokus på medarbejderne.

Nu er jeg nødt til at gøre det kort, jeg har allerede snakket for længe.

Brugerbetaling må jeg tage nogenlunde de samme forbehold over for som hr. Lykketoft. Det ved finansministeren godt, så det er der ikke noget nyt i.

Om besparelser vil jeg sige, at der er gode sider ved det, bl.a. omkostningsbevidstheden, for der er brugt tumpede penge og bliver det stadig rundt omkring. De dårlige sider er, at man stadig væk rundt omkring må tage sig til hovedet, når man ser, hvad der sker i disse sparerunder.

På en forskningsinstitution sker der det, at man får at vide, at man skal nedskære x pct. Det holder man 517 møder om med samarbejdsudvalg og hist op og kom her ned og finder så langt om længe disse besparelser. Dagen efter dumper der et brev ind fra Forskningsministeriet om, at man vil opprioritere forskningen, så institutionen får tildelt x mio. kr., som nogenlunde svarer til de x kr., man har brugt 14 dage på at rationalisere væk. Så fylder man dem ned i det tomme hul, og så siger man: Du godeste!

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke for den redegørelse, vi har fået. Som andre har været inde på, er det ikke en ny og revolutionerende publikation, vi er blevet præsenteret for. Vi har nogle gange fået en sådan moderniseringsredegørelse, der jo er en statusopgørelse, men det afgørende er den løbende modernisering.